«Κι εγώ μένω στα χέρια του Θεού τώρα, για πάντα!»

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Ιουλίου, 2008

Ευγένιος Lufika. Ανδρας 33 ετών. Χρόνια τώρα ανάπηρος σε καροτσάκι. Όμως πιστός, ειρηνικός, ευγενής, καρτερικός.
Η ιεραποστολή φρόντισε και του εξασφάλισε καινούργιο αμαξάκι.
Μου είπαν ότι είναι στην αυλή μας. Τον πλησίασα. Κάθισα στο καινούργιο μεταφορικό μέσον του. Πιάσαμε την κουβέντα και μου διηγήθηκε.

«Γεννήθηκα στις 31.5.1975. Είχα πατέρα, μητέρα και τέσσερα αδέλφια. Εγώ δεύτερος από πάνω. Όλοι μας Ρωμαιοκαθολικοί. Ζούσαμε στο Κολουέζι. Στα έξι μου γράφτηκα στο Δημοτικό Σχολείο, που, με πολλά εμπόδια, το τελείωσα στα δεκαέξι μου, το 1991. Πήγα σε Κολλέγιο για γυμνασιακές σπουδές.
Όταν ακόμη ήμουν στο Δημοτικό Σχολείο, μας επισκεπτόταν συχνά μια θεία μου, που ήταν Ορθόδοξη και μας μιλούσε για την Ορθοδοξία. Την άκουγα με προσοχή και μέσα μου κάτι ιδιαίτερο αισθανόμουν.

- Θεία, θέλω να γίνω κι εγώ Ορθόδοξος, της είπα.

- Να το δούμε, μου απάντησε.

Το 1988, 13άρης, βαπτίστηκα. Φόρεσα τον Χριστό μέσα στην εκκλησία τού αγίου Γεωργίου, στο Κολουέζι.
Τώρα «ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών» κι αυτό το βάπτισμα θα μένει μέσα στο πνεύμα μου· δεν θα το ξεχάσω ποτέ!
Ένα λυπηρό γεγονός στη ζωή μου τα ανέτρεψε όλα. Η πολιτική κατάσταση της πατρίδας μου το 1992 ήταν τραγική. Ένας εμφύλιος πόλεμος ξέσπασε στην επαρχία Κατάνγκα. Έπρεπε να φύγουμε για να σωθούμε. Είμασταν απ' το Κασάι. Υποβληθήκαμε σε έκτακτη, υποχρεωτική προσφυγιά.
Μια μιζέρια μας ακολούθησε πλέον. Το μέλλον μας σκοτεινό.
Έμεινα ορφανός. Ο πατέρας μου δεν άντεξε τις κακουχίες αυτής της προσφυγιάς· πέθανε!
Έμεινε η μάνα μου χήρα με πέντε παιδιά μικρά κι όλα τους τα προβλήματα: δρόμος, πείνα, αρρώστιες, αβεβαιότητα...
Ήρθαμε (πως ήρθαμε) στο Κασάι, εδώ στην Κανάνγκα. Δυστυχία απερίγραπτη. Χιλιάδες οι πρόσφυγες, όπως εμείς.
Εγώ αποφάσισα να πάω στο Μπουζιμάι. Αφέθηκα να μ' οδηγεί ο άνεμος όπου

φυσούσε. Μια ελπίδα με κράταγε στη ζωή. Πουλούσα πόσιμο νερό στους διψασμένους μ' ένα μπιτόνι στο κεφάλι. Αλλοτε έκανα το χαμάλη κ.λπ. Δύσκολο να νοικιάσω κανένα δωμάτιο. Ήταν ακριβά. Μέρα-νύχια έμενα στο ύπαιθρο. Αχ! εκείνα τα βράδια· μόνος, κάτω απ’ τον ουρανό με τ' άπειρα άστρα ή τη συννεφιά με τη βροχή και τις αστραπές, που μ' αγρίευαν...
Κάποτε μού 'ρθε ξαφνικά μια ιδέα· να πουλώ αυγά βρασμένα η ωμά. Αυτή η δουλειά ήταν αποδοτική. Κατάφερνα να ζω και να στέλνω κάθε εβδομάδα κάτι στην φτωχιά τη μάνα μου, που πάλευε κι αυτή στην Κανάνγκα να βολεύει τα μικρότερα αδέλφια μου.
Δούλευα νύχτα-μέρα. Σύχναζα και στους τόπους όπου έσκαβαν οι εργάτες ψάχνοντας να βρουν διαμάντια. Ελπίδα και μόχθος!
Ήταν Ιούλιος μήνας του 1999. Ήμουν στα 24 χρόνια μου. Στην ακμή της δουλειάς μου. Όταν άρχιζα να βλέπω φως στην άκρη του τούνελ. Βράδυ σκοτάδι· 11 κοντά στα μεσάνυχτα· δεν έβλεπα μπροστά μου και ...έπεσα σ' ένα λάκκο, Θεέ μου! Είκοσι δύο μέτρα βάθος. Ήταν από εκείνους που ανοίγουν οι εξερευνητές αδαμάντων και όταν τελειώσουν δεν φροντίζουν κάπως να τους σκεπάσουν. Σκοτοδίνη, σοκ, δεν πολυκατάλαβα τι συνέβη, ήμουν ακόμη ζεστός, έπειτα άρχισαν οι φοβεροί πόνοι στη μέση μου. Αρχισα να φωνάζω γοερά· «Βοήθειαααα».
Κάποιοι μ' άκουσαν. Με σχοινιά προσπάθησαν και μ' έβγαλαν. Ο Θεός να τους έχει καλά, όποιοι κι αν ήσαν. Δεν τους γνωρίζω.
Όμως η σπονδυλική μου στήλη με ...πρόδωσε! Το κατάλαβα μετά όταν δεν μπορούσα να περπατήσω ούτε και να σταθώ όρθιος. Με πήγαν σηκωτό στο νοσοκομείο (στο Μπουζιμάι). Μακρά θεραπεία. Επέζησα, αλλά ατροφικός, πάνω σε μια καρέκλα με ρόδες. Μου το είπαν οι γιατροί, το καταλάβαινα και ο ίδιος· θα έμενα για πάντα ανάπηρος!
Δεν απελπίστηκα, δεν απογοητεύθηκα για το ανάπηρο κορμί μου. Η σκέψη ότι είχα μία Ορθόδοξη πίστη μου έδινε κουράγιο, αντοχή, δύναμη.
Η οικογένειά μου συνέχιζε να είναι παπική. Αυτό μ’ απασχολούσε.
Προσευχόμουν, έψαλλα, δοξολογούσα τον Θεό, ζούσα με Ορθόδοξο τρόπο. Εδώ στην Κανάνγκα βρέθηκα με τη μητέρα και τα αδέλφια μου.
Αρχίσαμε ν' ακούμε ανελλιπώς τις εκπομπές του Ορθοδόξου ραδιοφωνικού σταθμού «Η φωνή της Ορθοδοξίας». Άλλαξαν όλα στο σπίτι μας, στην οικογένειά μου.
Το 2007 όλοι βαπτίστηκαν στο βαπτιστήρι του αγίου Ανδρέα. Τώρα όλοι είμαστε ομόδοξοι.
Και εγώ «μένω στα χέρια του Θεού τώρα και για πάντα και στους αιώνες!».
Τελείωσε τη διήγησή του ο ευγενής Ευγένιος μ’ ένα χαμόγελο, που του φώτιζε το πρόσωπο και αντικατόπτριζε το ήρεμο εσωτερικό του και τον έκαμνε εξαιρετικά συμπαθή και αξιοθαύμαστο.
«Μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα».

+ ο Κεντρώας Αφρικής Ιγνάτιος

(Πηγή: «Πάντα τα έθνη», τεύχος 106, Απρίλιος-Μάιος-Ιούνιος 2008)